

Katinka Polderman

POESJES

De wereld werd voor ons geopend. Zonder geroffel of paukenlagen, zonder kopergeschal van Euterpe Heinkenszand, zonder vlaggetjes in de Van de Plasschestraat.

Gewoon. De poort werd zachtjes opengezet en wij slopen er op onze tenen door. De poort was groen, Deutz-groen, met een glazen deur en een vloertje van traanplaat.

Nu ik erbij nadenk: het hokje had inderdaad wel iets van een tijdmachine.

Het hokje had er ineens gestaan, zonder dat daar, in tegenstelling tot elke andere festiviteit of verandering in ons dorp, weken naartoe geleefd was. Op een maandagochtend, toen we als bovenbouw twee aan twee met onze linnen tasjes met SRV- en Unicef-logo naar Verenigingsgebouw Luctor et Emergo liepen om te gymmen - juf Irene sloeg dan op haar tamboerijn met bellen en wij huppelden over het gemarmerde beige linoleum - stond het er, op de parkeerplaats voor Luctor et Emergo.

Ons dorp was niet bepaald een amusementsparadijs. Er was sinds een paar jaar speeltuin 'De Kruupbuze' met een kabelbaan waaraan álle jongens uit groep vijf (dat waren er drie) een gat in hun hoofd hadden gestoten.

Er was de dorpswinkel van Lenie. Verder was er op vrijdagavond de soos, waar we Donald Ducks

figuurzaagden en oorbellen maakten van fimoklei, de tennisvereniging waar ik geen lid van mocht worden, Jan Traas die bij volle maan in zijn onderbroek door de achtertuinen doolde en daarbij soms met rode kolen smeedt en Rinus Harthoorn die met de buks achter je aankwam als je het lef had een appel uit zijn boomgaard te stelen. Er was Jan Kanon met zijn oorlogsmuseum. En we hadden een huis waarin een vluchteling woonde, een echte neger nog wel, die soms met de handen geheven en een verwilderde blik in zijn ogen voor de school stond te schreeuwen. Dat was natuurlijk erg grappig. Met die ingrediënten moest je het doen als je je wilde vermaken op het dorp. Tot die dag dan. 's-Heer Abtskerke had een telefooncel gekregen.

In eerste instantie bestond ons telefoonvertier voornamelijk uit gesprekken met de collect call-dame. In de cel hing een bord met een reeks telefoonnummers en bijbehorende landen. Nancy of ik nam een kwartje mee, en om beurten bepaalden we welk nummer gedraaid ging worden. Het was de leukste hobby ter wereld om zo'n nummer te bellen en wat terug te raaskallen in betekenisloze klanken. Na ons een week van kwart over drie tot kwart voor vijf met deze nieuwe hobby te hebben beziggehouden was het nog het één na leukst denkbare ter wereld. Na twee weken begonnen Nancy en ik weer aan onze viltstiften te denken. En na drie weken waren we het beu. Op dat moment

kwam Nancy met precies de impuls die onze hobby nodig had: een advertentie uit de Yes van haar zus. Nancy hield de uitgescheurde pagina in de middagpauze voor mijn neus. Het was iets voor enen, we hadden net thuis een boterham gegeten. “Kijk,” zei ze, “voor straks.”

De pagina was gevuld met advertenties.

Er was er een voor het concert van East 17, en een voor Miss Sporty-make-up. Nancy had daar mascara van, die deed ze soms op. Mij had ze ook een paar keer proberen op te maken, maar telkens wanneer het mascaraborsteltje bijna mijn wimper raakte, kneep ik in een reflex mijn ogen stijf dicht. We hielden het dus voortaan maar bij lipstick, al werd ik, als ik eerlijk was, eigenlijk nog steeds het liefst als vlinder geschminkt. Ik was maar niet al te eerlijk tegen Nancy.

Nancy's roze benagellakte vinger wees naar een fotootje op de pagina. Er stond een meneer met stekeltjehaar op die in een witte boxershort tegen een muur leunde. Doordat hij van de zijkant was gefotografeerd, viel het licht mooi op zijn buik. Hij keek opzij, richting de camera, met een blik die ik, als ik het woord had gekénd, ‘zwoel’ had genoemd. Over hem heen stond een telefoonnummer, en de boodschap dat je, mocht je op zoek zijn naar ‘spannend contact’, het nummer gratis kon bellen. ‘Speciaal voor jou’, stond er ook nog.

“leeeeeeuw!” piepte ik tegen Nancy. “Is dat met seks of zo?”

“Ja, met neuken en blote tieten!” antwoordde Nancy “En daar gaan we zo naar bellen.” Ze hield haar geopende hand met daarin een kwartje voor me. “Doe jij maar eerst,” zei ik tegen Nancy, en drukte de hoorn tegen haar oor. Ze vouwde de Yes-pagina uit, hield die mij voor, en gooide een kwartje in de telefoon. Ik toetste het nummer in en drukte mijn oor tegen de bolle kant van de hoorn. Vrijwel direct kregen we een bandje te horen. “Let op dames, je belt nu gratis! Deze lijn is alleen bestemd voor jou!” Het verhaal op het bandje werd afgebroken, en na een paar keer de overgangston klonk een mannenstem.

“Hallo?” zei de mannenstem, “met Rob. Met wie spreek ik?”

“Hoi met eh... Linda,” zei Nancy.

We hadden op weg naar de telefooncel afgesproken dat zij Linda zou heten en ik Wendy. Ik wilde liever Quirine heten omdat ik de Q zo leuk vond, maar volgens Nancy waren Linda en Wendy goede seksnamen en Quirine niet.

“Hallo Linda, wat heb je aan?”

Nancy boog haar hoofd. Een door haar moeder gemaakte Jan, Jans en de Kinderen-broek en een NafNaf-trui droeg ze, maar het leek mij beter als ze daarover zweeg.

“Naakt! Naakt!” siste ik terwijl ik met mijn handen wapperde om de aandacht te trekken. Veel wist ik

niet van seks, maar dat je het niet deed in een Jan, Jans en de Kinderenbroek leek me duidelijk.

“Ik ben in mijn blote tieten, Rob... En jij?” fleemde Nancy in de hoorn, met de meest volwassen, laagste stem die ze in huis had. Het klonk vreemd, een beetje als in de radioreclames voor Linnnda of Wennndy ‘die dooooool was op seeeeeeksss’.

Dus dat was goed.

Rob bleek ook naakt te zijn. “Ben je al lekker nat?” klonk het van Rob zijn kant.

Nancy sperde haar ogen wijd open. “Hij vraagt of ik nat ben!” hijgde Nancy, haar hand om het spreekgedeelte van de hoorn gevouwen. “Is dat goed of fout?”

We hadden Rob al zo lang aan de praat gehouden dat het zonde van de investering zou zijn als we nu een verkeerd antwoord gaven en hij ons weg drukte. We bleven praktisch en berekenend.

“Vraag gewoon of hij dat zou willen,” zei ik. Ik twijfelde, en dat was te horen, maar deze oplossing leek me het beste.

“Zou je willen dat ik nat ben?” vroeg Nancy met haar zwoele Linda-de-seks- vrouwstem.

“Hmmm, ja Lindaatje, ik hou wel van natte poesjes.”

Nancy keek alsof ze de Vluchteling een rondje om de kerktorenhad zien vliegen, en ik waarschijnlijk ook. Natte poesjes.

We hadden het zéker weten niet over douchen, zwemmen of water gehad en ook over huisdieren of

muizenverdelging was niet gesproken. En nu begon Rob over natte poesjes!

Een natte poes ging bij de kachel liggen drogen, verder niks bijzonders. Rob vond natte poezen blijkbaar helemaal het einde.

Ik gebaarde Nancy dat ik het ook niet wist. Als laatste uitvlucht - Nancy was heel slim, ze had VWO advies gehaald bij de Cito - begon Nancy zachtjes 'aaaaaah' in de hoorn te fluisteren.

Rob ook.

"En heb je dan ook een harde paal, Rob?" Nancy vroeg het zo plompverloren dat ik even vreesde dat dit het einde van het gesprek zou betekenen, maar Rob was al zo in extase door het natte poesverhaal dat zelfs een harde paal hem er niet van weerhield te hijgen en te kermen alsof hij zélf een natte poes was.

"Ik ga komen, Linda, ik ga komen!" kermde Rob. Verschrikt, nee, eerder verwilderd keken Nancy en ik elkaar aan.

Rob ging komen. Hij zei het met zoveel overtuigingskracht dat we er niet aan twijfelden dat hij straks naakt uit de coniferen van Bouwman naast het verenigingsgebouw zou springen, schuimbekkend en met een zwiepend geslacht. Rob zou zien dat we helemaal geen Linda van achttien waren met blond haar, blauwe ogen en 'lekkere grote tieten', zoals we hadden verteld, en ook niet naakt, en hij zou ook zien dat er geen natte dieren waren om mee te spelen. En dan zou Rob wel boos zijn.

“Niet komen! Niet komen!” riep Nancy. We hielden onze adem in.

“Het kan niet. Ik woon nog thuis, het kan niet!”

“Klik,” klonk het. En daarna “Let op dames, je belt nu gratis!

Deze lijn is alleen...”

Ik nam de hoorn over. “Hallo?” klonk het, “met William, ben je lekker geil?” Ik zuchtte in de hoorn.

“Wat heb je aan?” vroeg William.

“Ik ben helemaal naakt,” zei ik terwijl ik naar mijn Mickey Mouseshirt keek. “En ik lig in bed.”

Het was lente, het werd een warme zomer. Na de vakantie gingen we in Goes naar school.